

∞ MDroid 1 ∞

Karsi

Christian Deterink

Het was een vroege winteravond en de wereld zag er kil en verlaten uit. Het voelde later aangezien het buiten al geheel donker was geworden: de maan bescheen reeds in haar volle gedaante de stad en zette haar in een zwak melkachtig en levenloos licht.

Een saaie winteravond, dacht Karsi Potomek wrang terwijl hij uit het raam van zijn studentenkamer naar buiten staarde, de perfecte condities om weer eens een felle discussie te krijgen met Drede.

Drede was zijn vriendin en hij hield natuurlijk veel van haar, maar voor sommige van haar ideeën kon hij toch moeilijk begrip opbrengen. Zo ook vanavond: geheel in stijl en traditie was hij het ook nu weer geheel en al met haar oneens.

Ze zat tegenover hem, recht voor de televisie, wellicht om elke vorm van afleiding te voorkomen. Zijn kleine maar gerieflijke kamer deed al vol aan met de twee aanwezigen. Karsi huurde deze kamer al vanaf het begin van zijn studie, maar het beviel hem hier goed; de kamer behoorde tot een gezellig studentenhuus, natuurlijk een oud en vies pand dat ook in deze tijd nog een typerende domicilie voor studenten was.

Drede had, voor de uitgezakte zitzak waar ze op zat, een bijzonder strakke opgerichte houding, haar standaard oorlogspose als ze in een verbaal conflict verzeild raakte. En daarvan was in dit geval zeker sprake, al sinds Karsi de moed had gehad twijfel te uiten over de volmaaktheid van de MDroid.

"Maar denk eens wat voor een goeds ze allemaal brengen", bracht Drede met gloeiende wangen van opwinding in, "je eigen persoonlijke mentor, databank en contact met de wereld. En bovenal: een fundamentele verbetering van alle mensen! A Giant Leap For Mankind!"

Karsi maakte een vinnige beweging met zijn hand, geïrriteerd als hij was over het blazerige citaat dat Drede had gebruikt. Typisch iets voor haar, dacht hij, ze liet zich weer eens helemaal meeslepen, zoals wel vaker de laatste tijd.

"Maar beangstigt het je niet dat ze onlosmakelijk met je verbonden zijn?", probeerde hij met redelijke toon.

Drede keek Karsi onbegrijpend aan. Ze begreep werkelijk niet wat hij bedoelde, besefte Karsi. "... Ze reageren zo direct op je, bedoel ik. Ze zijn zo dichtbij. En je kunt ze nooit meer verwijderen als het je niet bevalt!"

"Maar wat maakt dat uit?", riep Drede met hoge stem, "Denk je nu echt dat de Panmonun de MDroid niet uitgebreid getest heeft? Ze zijn een zegen, Karsi, laat dat nu eens tot je doordringen!"

Uiterekend de Panmonun, de unie van wereldse staten, dacht Karsi verbeten. Alsof je hèn grenzeloos kon vertrouwen, dat stelletje... Hij was nu pissig en beet Drede toe: "Dat zeggen zij! En moet ik hen maar geloven?"

Drede haalde verongelijkt om zijn boosheid haar schouders op; "De hele wereld doet het..." Ze had gelijk, besepte hij. Sinds de plannen voor de MDroid waren onthuld door de Panmonun was men over het algemeen laaiend enthousiast geweest. Misschien omdat de MDroid zo'n probate oplossing leek. Maar waarschijnlijker was het omdat men allemaal het probleem zo duidelijk zag. En dat probleem was er, zo besepte Karsi, als principiële en wereldverbeterende student waarschijnlijk beter dan velen...

De uiteindelijk oorzaak van alle ellende die tot de huidige situatie had geleid was misschien wel de steeds hoger gegroeide aardse welvaart geweest, hoe gek dat ook misschien klonk. Want, toegegeven, de mensen hadden het in vergelijking met vroeger ontzettend goed: ze deden waar ze zin in hadden, kregen wat ze begeerden, en werden wat ze wilden zijn. De Welvaart had in de 21e eeuw waarin ze leefden in de Westerse wereld eindelijk het niveau bereikt waar de mensheid al vele eeuwen naar streefde, zo hadden verschillende economen triomfantelijk geroepen. Het klonk zo mooi.

Maar het gevolg van dit alles was een wereld waar economie, kapitalisme en consumentisme tot religies waren verheven. Ten koste van de oude. De heren economen hadden zich blijkbaar nooit gerealiseerd dat de mensheid met het nastreven van een zo hoog mogelijke welvaart andere dingen uit het oog kon zijn verloren. En dat was gebeurd: de 21 e eeuw kenmerkte zich volgens de criticasters niet door de tomeloze welvaart maar door de geestelijke en spirituele verschraling. Maar belangrijker nog: het was ook een individualistische, egoïstische wereld geworden, waarin Karsi leefde. Een wereld waarin iedereen zijn eigen dromen nastreefde en zich weinig van andere mensen aantrok. De sociale desintegratie en compartisering die al in de 20 e eeuw waren ingezet hadden desastreus gevolgen gehad. Sociale verbanden waren verdampt, de hedendaagse maatschappij bestond tegenwoordig niet meer bij de gratie van samenhang en gemeenschapszin. Het was een optelsom van individuele belangen en wensen geworden.

Karsi besepte maar al te goed dat hij leefde in een wereld waarin mensen zich terugtrokken in zichzelf, omringd door een beperkte schare vrienden en familie. Impliciet had men hiermee het publieke domein verlaten; en op zich was dat logisch: want wat had men er nog te zoeken? Wat kon je er zelf beter van worden?

Het was een pijnlijke conclusie: de algemene zaak interesseerde mensen niet meer. De dagelijkse praktijk bewees dit: vrijwilligerswerk was praktisch te grave gedragen, massale evenementen bestonden niet meer, de landelijke verkiezingen trokken hooguit nog 10% belangstelling en dropouts, mislukkelingen en verslaafden, kortom de minder fortunlijken, werden aan hun lot overgelaten. Het interesseerde de mensen gewoon niet. Waarom zouden ze geïnteresseerd zijn in

landelijke politiek of daklozen? Thuis was het toch goed? En met een stevig slot op de deur en al je persoonlijke verworvenheden dicht bij je bleef dat ook zo. Iedereen was in staat zijn eigen realiteit te scheppen.

Als je het probleem moest samenvatten, bedacht Karsi, kon je het beste zeggen dat er sprake was van een ongekende maatschappelijke onverschilligheid.

Dat de gevolgen van de ongekende materiële welvaart rampzalig waren voor het publieke domein, was de laatste tien jaren langzaam doorgedrongen tot de mensen. Men kon uiteindelijk niet anders dan toegeven dat het publieke domein een plaats geworden was waar de misdaad en het verval welig tierden, een plaats die teloor ging door een totaal gebrek aan aandacht. En hiermee werden de moderne maatschappijen ondermijnd.

Natuurlijk hadden de nationale regeringen, en de Panmondiale Unie (Panmonun) daarboven geprobeerd het tij te keren. Vele miljarden waren geïnvesteerd in publieke instituties. Via de media had men geprobeerd de mensheid te heropvoeden. Het had allemaal niet geholpen. Het leek wel of de mens in een paar eeuwen tijd langzaam was geëvolueerd van een sociaal dier naar een individualistisch monster.

Het was in deze situatie geweest dat de Panmonun als laatste redmiddel de Mentor Droid inzette. Een laatste redmiddel om de mensen ten goede te doen veranderen en hun sociale en maatschappelijke gedrag te verbeteren: kortom een laatste wapen tegen de ondergang van de menselijke maatschappij en de feitelijke heerschappij van 8 miljard geïsoleerde ego-staatjes. Karsi kon dit allemaal begrijpen en zag zelf het probleem ook maar al te goed. Alleen het middel beviel hem niet. De MDroid kwam hem vreemd, gevaarlijk voor. Wat deed het precies met je? Hoe kon je er op reageren?

Natuurlijk had de Panmonun op al deze vragen een duidelijk antwoord proberen te geven door een jarenlange reclame-campagne van ongekende omvang. De MDroid moest gezien worden als een persoonlijke tutor, zei men, een bijna intelligente machine die je hielp de juiste keuzes te maken en als persoon de juiste ontwikkeling door te maken.

Maar natuurlijk werd er vooral veel op de bijkomende voordelen van de MDroid gewezen: het functioneerde als database, zoals Drede al had gezegd, en als revolutionaire nieuwe toegang tot Internet, zodat je de informatie hiervan niet langer van een schermje hoefde maar feitelijk voor je zag. Het werkte ook als je persoonlijke arts. Vierentwintig uur per dag analyseerde het je fysieke gesteldheid en meldde het onregelmatigheden.

De mensheid was dolenthousiast geworden over de MDroid. Karsi vermoedde dat dit niet alleen kwam door de vele technische mogelijkheden van het apparaatje, maar ook omdat vele mensen, net als hij, ergens beseften dat het ondanks de fantastische economische voorspoed niet echt de goede kant op ging met de wereld.

Karsi moest toegeven dat hij, net als veel anderen, enthousiast was over de technische mogelijkheden van de MDroid, maar wat hem hogelijk had verbaasd over de introductie van de MDroid was dat het leek alsof hij de enige ter wereld was die mogelijke keerzijdes zag.

"...ook je vrienden, de docenten op de uni, je ouders", begon de stem van Drede weer tot hem door te dringen.

"H-he wat?", vroeg Karsi verward.

Drede keek Karsi geringschattend aan en schudde het hoofd; "Je bent altijd een dromer geweest Karsi, een denker. Soms denk je te veel. Accepteer nu gewoon de MDroid als het beste ding dat de mensheid ooit is overkomen, net als ieder ander!" En terwijl ze dat zei streek Drede met stralende ogen over de plug in haar rug waaraan de MDroid zou worden aangesloten.

Karsi zuchtte en sloot vermoeid de ogen.

De volgende dag kwam Drede stralend bij hem op bezoek. Karsi schrok op uit zijn studieboeken en was verbaasd over de blijmoedigheid van zijn vrienden. Een fractie van een seconde later had hij zijn eigen vraag beantwoord: vandaag had Drede haar MDroid geïnstalleerd gekregen.

"Hoe voelt het", vroeg Karsi nieuwsgierig.

"Fantastisch, fantastisch", glunderde Drede gelukzalig.

Karsi was opgelucht.

"Weet je, Karsi. Als je de kans laat lopen je eigen MDroid te krijgen, ben je wat mij betreft geschift", ging Drede door.

Karsi knikte kort. Ze had het niet hoeven zeggen. In zijn hoofd had hij de beslissing al gemaakt de MDroid te accepteren.

Drie weken later liep Karsi terug naar huis vanuit de plaatselijke kliniek, waar zijn MDroid aan zijn lijf was ingeplugd. Het had hem verbaasd hoe klein het ding was, niet groter dan de antieke sigarettenkoker van zijn vader. Maar Karsi twijfelde er niet aan dat het vol zat met zeer geavanceerde microscopisch kleine nanotechnologie. Het apparaat voelde vreemd aan tegen zijn rug, heel licht en koel. Toen het ding bij hem werd ingeplugd had hij even de vrees gehad dat het pijn zou doen, dat er tentakels uit het ding zouden komen die zich diep in zijn lichaam zouden graven. Onzin natuurlijk, de waanideeën van een dromer, want de plaatsing was even pijnloos en nietszeggend geweest als het inschakelen van een koffiezetapparaat. Het enige verschil was dat dit apparaatje nooit in zijn leven meer zou worden uitgeschakeld of ontkoppeld.

Niet dat dit niet kon overigens, zo zei men. Maar op ontkoppeling van je MDroid stond een levenslange gevangenisstraf. En met de geavanceerde technologie van tegenwoordig zou het ondoenlijk zijn je proberen te verbergen. Je zou hoe dan ook gepakt worden, waarschijnlijk nog geen paar uur later.

Maar dit was natuurlijk allemaal maar louter speculatief. Karsi had er geen seconde aan gedacht zo'n soort misdaad te plegen. In tegendeel. De laatste weken had hij wat meer vertrouwen gekregen in de MDroid.

Het werd een bizarre wandeling, omdat het apparaatje zich voor het eerst aan hem openbaarde. De dokters hadden hem aangeraden te blijven in de kliniek omdat de MDroid nogal een shock kon zijn in het begin. Maar Karsi had er op gestaan meteen weg te gaan. Waarschijnlijk was tegendraadsheid gewoon zijn natuur.

Het begon ermee dat het ding met hem begon te praten. Een zachte, prettige stem, die direct in zijn hoofd klonk, alsof hij een onzichtbare walkman op had. Er ontstond een soort gesprek waarin het apparaat de verschillende gebruiksfuncties doornam en Karsi (zonder te praten) vragen stelde. Dit was allemaal nog wel te overleven, pas echt schokkend was zijn eerste toer op het Internet. Het leek wel alsof hij opsteeg uit zijn universum en naar een andere gebracht werd, een andere wereld waar hij zweefde in het luchtledige, terwijl oneindige hoeveelheden veelkleurige informatie langs hem heen stroomden. Dikke grijze massa's database-bestanden werden afgewisseld met vrolijk roodgekleurde chat-webben en roze sexsite-wolkjes. Er waren bijzonder veel van die roze wolkjes, viel Karsi op...

Toen hij weer bijkwam lag hij ondersteboven in een struik.

In de uren die volgen leerde Karsi meer en meer over het apparaat. Hoe het bijvoorbeeld niet alleen een diagnosticerend maar ook praktiserend arts was: door subtiele stroomschokjes door de ruggengraat, waar het ding direct op was aangesloten, kon het pijntjes wegnemen en "de biologische processen in evenwicht houden", wat dat ook mocht betekenen. En Karsi merkte hoe de MDroid als tutor te werk ging. Toen Karsi bijvoorbeeld een sigaret wilde opsteken verzocht het dringend de sigaret weg te gooien. Zijn verzoek ging vergezeld met een berg aan informatie over sterftecijfers, teerlongen en de gevolgen voor de fysieke conditie in het algemeen. Karsi nam de sigaret toch. En tenslotte bemerkte Karsi dat de MDroid tot zijn verbazing geen batterij had. Het apparaatje vertelde hem desgevraagd dat het functioneerde op zijn lichaamsenergie, alhoewel het maar heel weinig nodig had, zo werd hier snel aan toegevoegd.

Die avond kwam Drede weer bij hem op bezoek. Zij had inmiddels haar MDroid al drie weken en ze was bijzonder blij dat hij er nu met haar over kon meepraten. Geestdriftig wisselden hun belevenissen uit. Hierna brachten ze samen een bezoekje aan Internet, wat een surreële ervaring was. Samen zweefden ze door de veelvormige en bont gekleurde wereld, die de MDroid de datasfeer noemde.

En hierna vreeën ze met elkaar, gepassioneerder dan ooit. Karsi voelde zich ontspannen en een stuk beter dan de maand voor de MDroid ingeplugd was. De seks was prima en om Drede te behagen besloot Karsi een door haar geliefd maar gewaagd standje tot uitvoer te brengen. Meteen kwam zijn MDroid in opstand. In een oogwenk was hij volledig geïnformeerd over de blessurerisico's en de banaliteit van wat hij in de zin had. Geïrriteerd veegde hij de bezwaren terzijde om door te gaan toen hij merkte dat Drede tegenstribbelde.

"Wat is er?", vroeg hij perplex.

"Ik wil dit niet doen", zei ze, "ik vind het eng en... vies."

"Mmaar... je g-geilde hier altijd zo op...", stotterde Karsi bedremmeld. Drede keek hem aan alsof ze niet wist waar hij het over had. Toen begreep hij het: "Oh, je MDroid zeker. Geloof je al die bullshit over je gezondheid en zo?" Maar weer keek Drede hem niet-begrijpend aan, "Nee, mijn MDroid hield zich stil", zei ze koppig, "maar ik wil dit gewoon niet doen!"

Het geval met Drede was op meerdere manieren een voorteken voor wat komen ging. De dagen erna werd Karsi bijkans gek van de MDroid en zijn ongevraagde adviezen. Roken werd een beproeving door de uitgebreide informatiegolf die zijn hoofd te verduren kreeg. Maar ook andere normale bezigheden van hem werden eloquent en langdurig afgekeurd, zoals hacken, verkeersregels aan zijn laars lappen, geen aandacht besteden aan "hulpbehoevende" zwervers op de straat, zijn arrogante huurbaas stangen en zelfs over de rand van de pot pissen. Als de MDroid het zwijgen kon worden opgelegd, had Karsi dat al lang gedaan. Maar helaas, dat ging niet.

De situatie was geheel ontspoord als het niet zo was geweest dat het constante gezeur van de MDroid langzaam minder werd. Karsi begon er net weer goede zin in te krijgen (en toegegeven, de datasfeer wàs een belevens) toen hij een vreselijke ontdekking deed.

Dat gebeurde op de universiteit, toen hij samen met Simon, een studiegenoot, aan het werk was met hun gezamenlijke werkproject. Ze studeerden sociologie en voor het project deden ze onderzoek naar de potenties van het communisme als staatsvorm. In het afgeronde deel van het rapport betoogden ze dat het communisme in haar pure vorm nooit heeft bestaan; de communistische regimes die in de 20e eeuw ontstonden ontwikkelden zich meestal als geperverteerde versies van het oorspronkelijke idee van Engels en Marx en hadden vooral de kenmerken van een huis-tuin-en-keuken dictatuur in zich. Het tweede deel van het rapport, dat nog afgemaakt diende te worden, moest duidelijk maken op welke manier het communisme in theorie wel een goede staatsvorm zou kunnen vormen. Simon en Karsi waren er aan het begin van hun werkproject van overtuigd geweest dat dit kon, als de uitvoering maar goed zou zijn. "Ik heb de thesis veranderd, Karsi", begon Simon toen ze hun laptops inplugden.

"Wat bedoel je, Simon. Die stond toch vast?"

"Niets staat ooit vast", bromde Simon quasi-filosofisch en zoals altijd met ingehouden stem, alsof hij zich voor het geluid dat hij voortbracht schaamde. "Onze theorie leek me bij nader inzien toch niet zo interessant. Ik denk dat we ons rapport zo moeten ombuigen dat duidelijk is dat het kapitalistische systeem het beste is."

Karsi was sprakeloos.

"Natuurlijk niet het kapitalisme van voor de MDroid", voegde Simon snel toe, "maar het kapitalisme van nu, dat hand in hand gaat met gemeenschapszin en maatschappelijke gekijkheid en rechtvaardigheid."

Karsi wist nog steeds niets uit te brengen. Hier voor hem zat Simon een goed woordje te doen voor het kapitalisme. Dezelfde Simon die als hij het voorrecht had gehad in het begin van de twintigste eeuw in Rusland te leven Lenin links ingehaald had? Simon, die elke vorm van marktdenken verfoeide en principieel geen enkel massaproduct aanschafte? Nee, dat kon er bij Karsi eenvoudigweg niet in.

"Het komt misschien als een verbazing", ging Simon door, "Maar ik heb eens nagedacht, en... die communistische ideeën hebben hun aantrekkingskracht verloren. Ik denk dat ik gewoon realistischer ben geworden."

"En je rotsvaste principes dan?", riep Karsi uit.

Simon hief zijn handen op, als om te zeggen: "That's Life". Weer zo on-Simons. Die legde zich nergens bij neer. Nooit.

"Maar als jij het beter weet, leg jij mij dan eens uit wat je zo trekt in de communistische gedachte?", kaatste Simon terug.

Karsi hapte naar adem. Deze vraag had hij niet verwacht. "Nou, nou, dat weet je ook wel, alles! Het idee van een ... een sterk geheel, elkaar ... voorthelpen, iedereen ... gelijk."

Simon keek hem aan alsof hij wartaal sprak en het curieuze was dat ook Karsi dat vond. Hij had geen idee waar hij het over had. Nog terwijl hij zijn weifelende antwoord produceerde groef hij wanhopig in zijn hoofd naar de werkelijke redenen waarom hij een aanhanger van het communisme was. Hij wist het niet.

"Iedereen gelijk?", ging Simon op de vraag in, "Als jij om je heen kijkt zie je dan gelijke mensen? Nee. Iedereen is verschillend, met eigen vermogens en onvermogens. Een stelsel dat dat ontkent, kan niet deugen!"

"M-maar...", probeerde Karsi nog. Maar hij was leeg. Simon's stelling leek zo logisch, zo juist...

"Ach, barst." Karsi sprong abrupt op uit zijn stoel en verliet de bibliotheek.

Eenmaal buitengekomen voelde Karsi zich nog steeds opgelaten en verward. Wat was er toch aan de hand? Met licht trillende hand stak hij een sigaret op. De eerste trek smaakte slecht, bitter. Roken smaakte hem niet meer. Maar dat kon toch niet? Hij was een kettingroker, zeker onder stress-situaties als deze. Geïrriteerd smeed hij de sigaret weg. Het was vreemd, buitengewoon vreemd. Het leek alsof hij zichzelf niet meer was.

Peinzend en verward sjokte Karsi weg richting de universiteitskantine, half en half van zin iets te drinken te kopen. Maar in zijn hoofd bleef de vraag maar rondtollen: Wat is er toch aan de hand? Zich nauwelijks bewust van zijn omgeving liep de deuren van de kantine door en zette koers richting de frisdrankautomaten. Ongeïnteresseerd gleed zijn blik over de grotendeels lege kantine tafels. Tot hem iets merkwaardigs opviel: de tafels waren schoon! In al die jaren universiteit kende hij de kantine niet anders als een plaats waar het vol stond met achtergelaten lege koffiekopjes, verpakkingsmateriaal en overvolle asbakken. Maar nu: niets van dit alles! Terwijl hij een blikje cola uit de automaat trok viel Karsi's oog op een persoon aan het andere eind van de kantine; een vage bekende van hem, Johan, die bekend stond om zijn onaangepastheid en anarchistische ideeën. Karsi zag met grote ogen aan hoe hij zijn lege koffiemok op de afruimband plaatste. En toen bedacht hij dat hij de laatste keer ook zijn kopje had opgeruimd.

De gedachte raakte hem als een bliksemschicht. Opeens begreep Karsi het. Opeens wist hij wat er aan de hand was! Iets was er aan het rommelen met zijn hersenen! Nee, meer dan dat: met zijn wezen, zijn persoon. Iets was dat aan het veranderen! En wat er met hem gebeurde, zag hij ook bij anderen; Drede, Simon, Johan. Maar wat? Opeens verkilde Karsi. Hij zette zijn blikje cola weg en tastte met zijn hand naar achteren. Zijn hand bleef rusten op de MDroid.

Drede keek verbaasd op toen hij zijn kamer binnen kwam stormen. Ze was een boek aan het lezen op het bed.

"Voel je het niet?", riep Karsi haar toe.

Drede schudde niet begrijpend, maar gealarmeerd door zijn toon, met haar hoofd.

"De MDroid. Het zit in mijn hoofd. En in de jouwe. En het verandert ons!"

"M-maar... wat bazel je nu?"

"Ik bazel niet", beet Karsi haar toe, "zie je het dan niet? De laatste weken. Hoe we heel langzaam steeds anders doen?" -Drede keek hem aan alsof hij krankzinnig was geworden- "De stem. De stem van de MDroid. Weet je nog dat we die de eerste dagen heel veel hoorden, maar nu steeds minder?" -Drede knikte heel licht- "Ik beseft nu hoe het komt. Die stem klinkt niet meer omdat die is samengegaan met de onze. Ons heeft overgenomen. Wij zijn zelf die stem geworden, of beter gezegd, die stem, de MDroid is ons geworden!"

Karsi keek haar vertwijfeld aan. Maar hij vond bij haar geen steun. "Je maakt me bang, Karsi, en waar heb je het in godsnaam over? De MDroid doet ons toch alleen maar goed? Ben je ziek of zo?" Ze keek hem aan met een menging van angst, inleving, maar ook afkeer.

Karsi begreep in een flits dat hij van haar geen steun kon verwachten. Het was een gedachte die hem verkilde, want het zou betekenen dat hij alleen stond. Maar hij moest de feiten onder ogen zien. Drede zou niet met zijn ideeën meegaan. Natuurlijk niet: ze was een aanhanger van het eerste uur geweest. Zonder nog een woord te zeggen draaide hij zich om verliet hij de kamer. Misschien wel voor altijd, dacht hij in een flits.

Twee straten verderop vond Karsi een verlaten steegje. Hij liep deze in en bleef verscholen achter een vuilniscontainer staan. "Zo", dacht hij, "tijd voor de parasiet om vaarwel te zeggen." Hij tilde zijn t-shirt op en bekeek, zijn lijf en hoofd maximaal draaiend, het dof glinsterende apparaatje. Het zag er precies zo uit als het er bij het begin had uitgezien. Karsi pakte het ding stevig vast en trok.

Hij kon geen enkele beweging in de MDroid krijgen. Nog eens. Niets. Het leek wel of het ding met hem vergroeid was. Een ultieme krachtsinspanning. Niks... of toch? Toen flitste een witte intense pijn door zijn hoofd.

Toen hij bijkwam lag hij tussen het afval. Met pijnlijke ogen van de hoofdpijn keek hij naar zijn rug. De MDroid zat nog op precies dezelfde plaats. Muurvast. Het kille besef dat hij het ding nooit zou kunnen verwijderen en het overleven was vele malen pijnlijker dan zijn hoofd.

Drie uur later reed hij in een huur-auto de stad uit. In zijn hoofd maalde het nog steeds, maar hij had nu tenminste alles op een rij gezet. Gezien de hopeloze omstandigheden kon hij maar één ding doen: zich aansluiten bij de rebellen in de bergen. Deze groep was ontstaan uit mensen die net als hij de MDroid hadden afgewezen, maar die in afwijking van hem bereid waren geweest hun welvarende leventje vaarwel te zeggen om eraan te ontkomen. Karsi had vage geruchten gehoord dat ze zich op barre plekken hadden teruggetrokken om van hieruit tegenstand te bieden

aan het systeem. Hij had altijd gevonden dat het kansloze sukkels waren, maar het ironische was dat ze nu het enige waren dat hij had. Als hij ze wist te bereiken tenminste.

Maar voordat het zover was probeerde zich te concentreren op het stuur en de weg. Alleen die twee dingen pasten nog in zijn universum.

Het lukte Karsi niet, al spoedig dwaalden zijn gedachten af. Naar Drede bijvoorbeeld, dat lieve meisje die hij zomaar in de steek liet. Hoe zou zij zich voelen? Naar de universiteit, waar hij een bovengemiddelde student was met perspectief op meer. Naar zijn vrienden, de avonden in het café, de lol.

Nee, dacht hij, nee. Dat is de MDroid die het van me dreigt over te nemen en me wil doen terugkeren. Om op te gaan in de "perfecte" maatschappij die het voor ogen heeft...

Wie is die MDroid eigenlijk, vroeg hij zich opeens af, of wie is degene achter de MDroid? De Panmonun met louter goede bedoelingen? Of de één of andere megalomane epische bad-guy met een groots plan om de wereld te vernietigen...? Dat zou toch wel ironisch zijn, dat zo'n archetypische figuur als bijvoorbeeld Blofeld uit James Bond, zo duidelijk bedacht en film-fictie, opeens toch werkelijkheid zou worden...

De gedachte vervloog en Karsi betrapte zich er even later op dat hij afwezig voor zich uit staarde. Hij probeerde zich te concentreren. Waar was hij naar op weg? Wat wilde hij ook al weer? Ja, die verduivelde MDroid die zijn gedachten beheerste. Vreemd, dacht hij, als de MDroid dit doet denkt die wel slecht over zichzelf... Of zag hij dit nu verkeerd...? Was dit een eigen gedachte geweest? Ja toch? Of niet...?

Hij wist het niet meer. Hij had de macht over zichzelf verloren, hij kon zijn gedachten niet meer vertrouwen. Het besef kwam hard bij hem aan. Wat had een mens nog over als zelfs zijn gedachten werden overgenomen?

Tranen welden opeens in hem op. Karsi moest zijn best doen om zijn auto heelhuids aan de kant van de weg stil te zetten. Bevend en met trillende handen stapte hij uit. Waar was hij nu in godsnaam mee bezig, vroeg hij zich af? Had hij nu echt het plan om in de bergen op zoek te gaan naar wat idiote rebellen? Van die ongewassen figuren met patroongordels om en een M16 in de handen? Was hij nu echt belazerd? Wacht even, dacht hij, ik ben toch Karsi Potomek, de weldenkende student; laat ik me echt zo meeslepen?

Hij probeerde de gebeurtenissen van de dag terug te halen. Het gesprek met Simon over het communisme. Voortschrijdende inzichten, was dat nou iets om zo spastisch op te reageren? De sigaretten die hem niet meer smaakten. Blij toe, moest hij zijn, die kankerstaven. En hoe kon hij ooit het idee hebben gehad Drede te verlaten? De MDroid zei een stemmetje diep in hem, de MDroid! Wat nou? De MDroid? Die zijn geest zou beheersen? Hoe kon dat nou; hij voelde zich toch echt als zichzelf. Je bent toch wie je denkt te zijn? De geest maakt toch de mens? Het klonk hem heel logisch en helder in de oren. Hoe kon hij nou met het volste verstand echt iets op dat ding tegen hebben? Het was een onmisbare hulp: zijn tutor, zijn arts, zijn toegang tot de datasfeer...

Karsi schudde vermoed het hoofd, als om alle over elkaar heen tollende vragen het zwijgen op te brengen, en leunde zwaar tegen de auto. Toen nam hij zijn beslissing. Hij stapte weer in en keerde de auto op de weg. Als hij snel reed was hij op tijd terug voor het avondeten. De avond viel al bijna in.

Toen hij thuis kwam was hij het hele voorval met de MDroid alweer vergeten. En, vreemd genoeg, Drede ook...

